

15

NONIKA ΓΑΛΗΝΕΑ

χωρίς

τον Γιώργο Λαζάνη

Ντίμης Αργυρόπουλος Foto Press

Γιώργος Λαζάνης.

Ο δάσκαλός μου. Η ψυχή του θεάτρου Τέχνης. Μεγάλη απώλεια για το θέατρο – και για μας που τον ζήσαμε. Ταμένος στον Κουν και στο Θέατρο Τέχνης. Η ζωή του όλη μέσα σε μια λέξη: Ανήκω.

Ήταν ο αγαπημένος μου δάσκαλος. Ασχολήθηκε πολύ μαζί μου. Ήταν πολύ αυστηρός, ζήτηγε κατάθεση αίματος από μένα στη δουλειά, κουράστηκε για μένα. Του χρωστάω πολλά. Όταν τελείωσα τη σχολή τον ρώτησα: «Κύριε Λαζάνη κάνω για το θέατρο;» Και εκείνος μου απάντησε: «Ταλέντο έχεις, χαμάλης είσαι;»

Τη φράση αυτή την έγραψα δύο φορές σ' αυτό το βιβλίο... όχι από λάθος. Μετά από μένα, αγαπημένη του μαθήτριά ήταν η κόρη μου – η Αμαλία Μουτούση. Καμάρωνε γι' αυτήν! Μου έλεγε: «Αυτό το παιδί έχει ππππολύ ταλέντο»...

Τώρα τελευταία είχε κάποια δυσκολία στην ομιλία του και πήγα μια μέρα στην «υπόγα» να του κάνω παρέα. Δεν καθόταν πια στο γραφειάκι του Κουν, όπως έκανε παλιά, και όταν τον ρώτησα «γιατί;», μου είπε: «Δεν μπορώ – στεναχωριέμαι». Τον βρήκα σ' ένα γραφειάκι (λογιστήριο να 'ταν; Τι ειρωνεία...) που έπρεπε να ανέβεις κάποια σκαλιά για να το φτάσεις. Χαιρόταν πολύ όταν πήγαινα, γιατί του διηγιόμουν παλιές ιστορίες που δεν τις θυμόταν και γέλαγε, μ' αυτό το μοναδικό του γέλιο, σαν παιδί. Με ρώτησε τι κάνει η Αμαλία, του λέω: «Είναι στη Φολέγανδρο, θες να την πάρουμε τηλέφωνο να της μιλήσεις;» Μου λέει: «Τι να της πω, αφού δεν μπορώ να μιλήσω καλά». Του λέω: «Πες της αυτό που λες πάντα όταν αγαπάς κάποιον: “Αι στο διάολο μωρή”... αυτό που λες και σε μένα...»

Όλο γέλαγε...

Θυμάμαι ερχόταν στη σχολή στις 3 το απόγευμα. Πτώμα απ' την κούραση μετά την πρόβα στην «υπόγα» που άρχιζε στις 10.30! Έπινε καφέδες τον ένα μετά τον άλλο για να «πάρει μπρος». Τελειώναμε στις 6.30 και τον πήγαινα με τ' αυτοκίνητό μου κατευθείαν στο θέατρο για την παράσταση. Έτσι πέρασε όλη του τη ζωή. Έδωσε πάρα πολλά. Και πήρε.

Μεγάλη παρηγοριά για μένα αυτό που μου είπε η Μάρω –η γυναίκα του–: «Σ' αγαπούσε πολύ ο Γιώργος».

Το αγαπημένο του «κομμάτι» στη σχολή –μου το 'δινε κάθε χρόνο– ήταν μια σκηνή με τη Νίνα απ' τον «Γλάρο» του Τσέχωφ:

Νίνα: «Τώρα καταλαβαίνω Κώστια. Τώρα κατάλαβα πως στη δουλειά μας –δεν έχει σημασία αν είσαι ηθοποιός ή συγγραφέας– αυτό που είναι σημαντικό, δεν είναι ούτε η φήμη ούτε η επιτυχία – τίποτα απ’ αυτά που ονειρευόμουν: Είναι να μπορείς να υπομένεις».

Ο δάσκαλός μου το ήξερε καλά αυτό. Όπως ήξερε καλά πως στο θέατρο πρέπει να μπορείς να είσαι και χαμάλης.

Με τον Γιώργο Λαζάνη στα εγκαίνια του Θεάτρου Τέχνης στη Φρυνίχου το 1985.